

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Z. O.**, bytem T., zast. Mgr. Filipem Lederem, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2012, č. j. KUOK 94701/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 20. 8. 2012, čj. SMOL/125038/2012/OARMV/PD/Hlo. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 9. 2. 2012 v 8:52 hodin

v Olomouci v ulici Rolsberská, ve směru jízdy od ulice Přerovská, na křižovatce řízené světelnými signály při řízení motorového vozidla tov. zn. F., RZ X, nezastavil vozidlo na signál s červeným světlem „Stůj!“ před světelným signalizačním zařízením a vjel do křižovatky. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 4 písm. c) ve spojení s § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že správní orgán rozhodl v jeho nepřítomnosti v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání do 2. 7. 2012 a dne 29. 6. 2012 podal námitku podjatosti vůči úředníkovi, který vedl řízení o přestupku. Správní orgán služebně nadřízený byl povinen rozhodnout bezodkladně, ale o námitce podjatosti bylo rozhodnuto až 3. 8. 2012. Do doby rozhodnutí o námitce nebyla úřední osoba oprávněná činit úkony, které snesou odkladu. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 207/2005. Úkonem, který nesnese odkladu, zcela určitě není ústní jednání. V souladu se zásadou legitimního očekávání a § 14 odst. 3 správního řádu žalobce očekával, že se nebude ústní jednání 2. 7. 2012 konat, a proto se ho nezúčastnil. Ústního jednání se žalobce neodmítl zúčastnit, naopak trval na své osobní účasti u ústního jednání, hodlal se osobně seznámit s obsahem správního spisu a s důkazy, které mají svědčit v jeho neprospěch. U ústního jednání žalobce hodlal osobně sdělit závažné skutečnosti týkající se osoby řidiče, které mají vliv na odpovědnost za přestupek ve vztahu k jeho osobě a případně dle obsahu správního spisu uplatnit návrhy na provedení důkazů. Správní orgán svým postupem žalobci upřel jeho právo se k obvinění osobně vyjádřit, seznámit se s důkazy, které mají prokazovat údajný přestupek, a žalobce pak nemohl bez seznámení se spisovým materiálem navrhnout důkazy, které prokazují jeho nevinu. Porušení ustanovení upravujících řízení tedy mohlo mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí a jeho soulad s právními předpisy. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 9/2009. Přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, žalobci nebylo umožněno se řízení o přestupku osobně zúčastnit uplatnit svá práva obviněného a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Vadný postup správního orgánu má za následek nedostatečně a nesprávně zjištěný skutkový stav a rozhodnutí o vině z přestupku je věcně nesprávné v rozporu s právními předpisy. Všechny úkony oprávněné úřední osoby, vůči které žalobce vznesl námitku podjatosti, provedené při ústním jednání až do vydání rozhodnutí o námitce podjatosti jsou neplatné. Důkazy provedené při ústním jednání dne 2. 7. 2012 byly provedeny v rozporu s § 14 odst. 3 správního řádu a nelze použít pro rozhodnutí. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nezákonně provedených důkazů, což je v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu. Žalovaný nenapravil tyto vady řízení před správním orgánem I. stupně a naopak porušení právních předpisů v řízení před tímto orgánem potvrdil. Tím porušil povinnost podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Magistrátu města Olomouc ze dne 20. 8. 2012.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se jedná o stejné námitky, které uvedl žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního

orgánu, se kterými se žalovaný podrobně zabýval ve svém žalobou napadeném rozhodnutí, kde konstatoval, že tyto námitky jsou nedůvodné a svůj závěr podrobně odůvodnil (viz rozhodnutí žalovaného na straně 4 odst. 2 a 3). Na těchto závěrech žalovaný nadále setrval a námitky žalobce považoval za nedůvodné. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 19. 11. 2012 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

Ve vztahu k žalobním námitkám zjistil ze správního spisu soud následující.

[5] Podle oznámení přestupku žalobce s přestupkem nesouhlasil, podle úředního záznamu s ním nesouhlasil ani po zhlédnutí videozáznamu. Příkazem ze dne 23. 2. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Toto rozhodnutí je podepsáno právníkem Magistrátu města Olomouce Mgr. L. H.. V odporu žalobce popíral spáchání přestupku a žádal o postoupení věci Městskému úřadu U. H. z důvodu finanční i časové náročnosti dojíždění do Olomouce. K předvolání dne 1. 4. 2012 opětovně žalobce požádal o postoupení věci a po předvolání dne 6. 6. 2012 se žalobce omluvil z důvodu pracovní neschopnosti a znovu požádal o postoupení věci, rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 4. 6. 2012 doložil. Správní orgán I. stupně telefonicky u praktického lékaře ověřil schopnost žalobce dostavit se k ústnímu jednání. K jednání nařízenému na 2. 7. 2012 se žalobce nedostavil a ani se neomluvil. Podle doručky datové zprávy žalobce tuto zprávu přečetl 20. 6. 2012. Přestupek byl projednán dne 2. 7. 2012 v nepřítomnosti žalobce (protokol je na č. I. 17 – 18). Na č. I. 19 správního spisu je datová zpráva – stížnost na postup v řízení a námitka podjatosti. Datová zpráva byla dodána 29. 6. 2012 v 16:59 hodin, na stížnosti - námitce je vyznačeno podací razítko s otiskem 3. 7. 2012. V námitce žalobce brojil proti užití správního uvážení a nepostoupení věci MÚ U. H. a tím porušení zásad správního řízení.

[6] Dne 3. 8. 2012 vydal správní orgán I. stupně usnesení o zamítnutí námítky podjatosti proti Mgr. L. H. a návrhu na jeho vyloučení. Postup Mgr. L. H. nadřízený (vedoucí oddělení) přezkoumal a dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily o porušení jakýchkoli zásad správního řízení, nelze ani důvodně předpokládat, že Mgr. L. H. by měl v důsledku svého poměru k projednávané věci, případně účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro který by bylo možné pochybovat o jeho nepodjatosti. Na základě přezkoumání postupu Mgr. H. nelze v žádném případě konstatovat, že by postupoval vůči žalobci zaujatě. Ustanovení § 55 odst. 3 zákona o přestupcích ponechává zcela na vůli věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, zda věc postoupí věcně příslušnému správnímu orgánu, v jehož obvodu se žalobce zdržuje nebo pracuje. Ze strany žalobce nelze tento postup žádným způsobem vynucovat. Správní orgán při svém rozhodování plně vycházel z principu rychlosti a hospodárnosti řízení, kdy vzhledem

k tomu, že žalobce se spácháním přestupku nesouhlasí, své rozhodnutí musí opřít o svědecké výpovědi svědků, a to zasahujících policistů. Zákonnými podmínkami k využití institutu postoupení z důvodu vhodnosti jsou usnadnění projednání přestupku nebo jiný důležitý důvod. Usnadnění projednávání by mělo být objektivní a vést zejména k rychlejšímu a hospodárnějšímu vyřízení věci, kdy vzhledem k nesouhlasu žalobce se spácháním přestupku by v případě postoupení věci do místa jeho bydliště k takovému usnadnění projednání nedošlo. A to ani v případě využití institutu dožádání, neboť žalobce má právo být výsledku svědků přítomen a klást jim otázky. Postoupení i v tomto případě závisí na správním uvážení zdejšího správního orgánu, neboť toto uvážení lze uplatnit ve všech případech, kdy zákon nestanoví pevné pravidlo, ze kterého vyplývá jediný možný způsob rozhodnutí. V souladu s § 2 odst. 2 správního řádu navíc ani není možné, aby správní orgán extenzivním výkladem jakéhokoliv ustanovení právního předpisu překročil zákonné meze, které jeho případné správní uvážení omezují. Mgr. H. v tomto konkrétním případě tyto meze zcela jistě nepřekročil, když vycházel ze skutečností relevantních pro daný případ při zachování nestrannosti, rovného zacházení, proporcionality i legitimního očekávání a postupoval také zcela v souladu s dalšími základními zásadami činnosti správních orgánů podle části první hlavy II správního řádu. Žalobce byl vyrozuměn o vyřízení stížnosti i o usnesení o námitce podjatosti podle doručenek datové zprávy dodejkou 17. 8. 2012, s doručenkou 27. 8. 2012.

[7] Rozhodnutím ze dne 20. 8. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. Rozhodnutí mu bylo doručeno 27. 8. 2012.

[8] V odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2012 k otázce podjatosti žalobce namítal, že i přes podanou stížnost na postup v řízení a vznesenou námitku podjatosti správní orgán pokračoval dále v řízení a provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Usnesení o vypořádání se s otázkou podjatosti ze dne 3. 8. 2012 a vyrozumění o vyřízení stížnosti ze dne 6. 8. 2012 byly žalobci doručeny do datové schránky dne 27. 8. 2012. Z toho je zřejmé, že správní orgán pokračoval v řízení 2. 7. 2012 ještě před tím, než se vypořádal s otázkou podjatosti a vyřídil stížnost. Tento postup je nestandardní, neboť správní orgán zastoupený úřední osobou Mgr. L. H. neměl v úmyslu vůbec vyčkat na rozhodnutí jeho nadřízeného. Správní orgán nedal žalobci žádnou možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhopat další důkazy či jiné návrhy podle § 36 odst. 1 a 3 správního řádu. Nestandardní a protizákonný postup správních orgánů dokazuje, že je proti žalobci Mgr. L. H. podjatý, čemuž nasvědčuje zejména provedení ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, s výsledkem svědka a vydání rozhodnutí o přestupku v době vedení řízení o otázce podjatosti v době vyřizování stížnosti. Podjatost dokazuje jednání uvedené úřední osoby, která žalobce krátí na jeho zákonných právech tím, že ho nejenže úmyslně neinformuje o jeho právech, ale nedal mu vůbec možnost jeho zákonná práva uplatnit, a to zejména tím, že mu nedal možnost klást svědkům otázky, seznámit se s podklady rozhodnutí a činit jiné návrhy.

[9] V odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 20. 8. 2012 žalobce uvedl shodnou argumentaci.

[10] Dne 7. 11. 2012 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým odvolání proti usnesení o zamítnutí námítky podjatosti a návrhu na vyloučení Mgr. L. H. zamítl a napadené usnesení potvrdil. Podle žalovaného nebyly naplněny podmínky § 14 odst. 1 a 2 správního řádu, protože žalobce napadal samotný postup oprávněné úřední osoby. Z přehledu jednotlivých úkonů učiněných úřední osobou bylo patrné, že procesní postup byl zcela v souladu s postupem, který je dán správním řádem, potažmo zákonem o přestupcích. Otázka vlastního procesního postupu je pak předmětem posouzení samostatného odvolacího řízení. Žalobcem předkládané skutečnosti nezakládají pochybnosti, že dotčená úřední osoba měla s ohledem na svůj poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Důvodem vznesení námítky podjatosti byl žalobcem opakovaný návrh na postoupení věci k projednání na MÚ U. H., kde má žalobce trvalé bydliště i výkon zaměstnání. Opakované nevyhovění této žádosti samo o sobě ještě automaticky nevytváří předpoklad podjatosti. Po provedeném šetření nebylo zjištěno naplnění podmínek § 14 správního řádu a o oprávněnosti úřední osoby vyplývající z § 15 odst. 2 správního řádu nebylo pochyb. V řízení nebyla vznesena prostá a doložitelná pochybnost o nepodjatosti, která by musela být přezkoumatelná. V řízení naopak z jednotlivých provedených úkonů oprávněné úřední osoby bylo patrné, že tato jedná v zájmu maximální ochrany práv žalobce, kterému byla zaslána kopie přestupkového spisu, což bylo podle žalovaného nad rámec povinností oprávněné úřední osoby. Současně ze zaslání kopie spisu byl žalobce vyrozuměn o nevyhovění žádosti o postoupení věci. Za daného stavu byly splněny podmínky k projednání věci v nepřítomnosti žalobce. K postoupení věci jinému správnímu orgánu může dojít na základě správního uvážení rozhodujícího správního orgánu a ze soudní správní praxe je zřejmé, že by mělo jít o důvody výjimečné, které však umožní věc projednat a rozhodnout hospodárněji a rychleji, mohou to být okolnosti, které zabezpečují zjištění skutkového stavu, výchovné působení správního řízení na pachatele a co nejrychlejší projednání věci. Sama o sobě okolnost, že žalobce bydlí nebo se zdržuje či pracuje mimo obvod příslušného správního orgánu není důvodem pro postoupení.

[11] V napadeném rozhodnutí odkázal žalovaný na své rozhodnutí ve věci podjatosti ze dne 7. 11. 2012 a k námitce o projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce žalovaný uvedl, že žalobce byl k jednání řádně předvolán a dne 20. 6. 2012 mu bylo předvolání doručeno. Ústnímu jednání dne 2. 7. 2012 předcházelo předvolání žalobce k ústnímu jednání na dny 11. 4. 2012 a 6. 6. 2012. Z důvodu akceptovaných prvostupňovým správním orgánem byl vždy nařízen termín nového ústního jednání. Žalobce se k nařízenému ústnímu jednání na den 2. 7. 2012 bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavil, ač byl včas a řádně předvolán a současně poučen o právních důsledcích takového jednání, a to v daném případě opakovaně. Jelikož tak byly splněny podmínky postupu podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, přistoupil správní orgán I. stupně k projednání věci v nepřítomnosti žalobce, což žalovaný shledal jako opodstatněné a v souladu s právními předpisy. Žalovaný ve vztahu k námitce podjatosti považoval za rozhodné posouzení otázky, kdy a jakým způsobem byla podjatost namítnuta a jak a kdy se o ní dozvěděla dotčená úřední osoba. Námitka podjatosti byla učiněna prostřednictvím datové schránky dne 29. 6. 2012 v 16:59 hodin, což byl pátek. Uvedené podání tak bylo učiněno mimo provozní dobu správního úřadu, která je v případě pátku u Magistrátu

města Olomouce do 15:00 hodin. Jak vyplývá ze spisu, předmětné podání bylo u prvostupňového správního orgánu vedoucího řízení přijato dle podacího razítka dne 3. 7. 2012, tedy až po dni konání ústního jednání, kterým bylo pondělí 2. 7. 2012 v 10:00 hodin. V době konání ústního jednání o námitce podjatosti nebyla příslušná oprávněná úřední osoba zpravena a tudíž jí tak nebránila žádná překážka, aby v řízení dále pokračovala. Nelze odhlédnout ani od faktu, že žalobce byl před tímto opakovaně ze strany správního orgánu uvědoměn, avšak z počínání žalobce nenásvědčovalo nic, co by předpokládalo později namítanou podjatost. Usnesení o zamítnutí námítky podjatosti bylo vyhotoveno 3. 8. 2012 a vypraveno (dodáno do datové schránky žalobce) dne 17. 8. 2012, přičemž napadené rozhodnutí bylo vypraveno až dne 20. 8. 2012. Žalovaný zdůraznil, že za den vydání rozhodnutí považovat den jeho vypravení, tj. den, kdy písemnost odeslaná ze správního úřadu, nikoliv jeho doručení. Proto napadené rozhodnutí bylo vydáno až poté, co bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, resp. vydáno usnesení o zamítnutí námítky podjatosti. Žalovaný uvedl, že žalobce se nedostavením k nařízenému ústnímu jednání připravil o možnost účasti na dokazování a seznámení s podklady (důkazy) pro rozhodnutí ve věci a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 17/2010 – 111. Bylo by na místě vyzvat žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí, pokud by byly shromažďovány ještě další podklady, tak tomu v daném případě však nebylo.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 9. 2. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 19. 11. 2012.

[14] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[15] Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

[16] První spornou otázkou je, zda mohl správní orgán I. stupně provést jednání dne 2. 7. 2012, ačkoliv nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti.

[17] Nesporné mezi účastníky jsou tyto skutečnosti: námitka podjatosti byla vnesena do datové schránky správního orgánu I. stupně v pátek 29. 6. 2012 v 16:59 hodin. Podle správního spisu námitka podjatosti byla dle podacího razítka zaevidována dne 3. 7. 2012, tedy až po dni konání ústního jednání, kterým bylo

pondělí 2. 7. 2012 v 10:00 hodin. Podle správního spisu nemusela oprávněná úřední osoba o námitce podjatosti dne 2. 7. 2012 vědět. Nesporné je dále to, že o jménu oprávněné úřední osoby se dozvěděl žalobce z příkazu ze dne 23. 2. 2012, který mu byl doručen do datové schránky 24. 2. 2012. Až do dne 29. 6. 2012, tj. po dobu více než čtyř měsíců, žalobce proti oprávněné úřední osobě nic nenamítal. Usnesení o zamítnutí námítky podjatosti bylo vyhotoveno 3. 8. 2012 a vypraveno (dodáno do datové schránky žalobce) dne 17. 8. 2012, přičemž napadené rozhodnutí bylo vypraveno až dne 20. 8. 2012. Z uvedeného se tedy podává, že o námitce podjatosti rozhodl správní orgán I. stupně (vedoucí oprávněné úřední osoby) ještě předtím, než správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku samotném.

[18] Soud přisvědčuje žalobci v tom, že rozhodnutí o námitce podjatosti nebylo vydáno bezodkladně – námitka podjatosti byla doručena do datové schránky 29. 6. 2012 a usnesení ve věci námítky podjatosti bylo vydáno až 3. 8. 2012. V souzené věci s ohledem na všechny okolnosti však tato vada neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

[19] K námitce žalobce, že rozhodnutí ve věci námítky podjatosti ještě nenabylo v době rozhodnutí o přestupku (20. 8. 2012) právní moci (nabylo až 7. 11. 2012), soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. Podle § 76 odst. 5 správního řádu usnesení o zamítnutí námítky podjatosti a návrhu na vyloučení Mgr. L. H. je předběžně vykonatelné a správní orgán I. stupně mohl z tohoto usnesení vycházet a byl oprávněn v řízení pokračovat, minimálně do doby vyřízení odvolání proti němu, protože mohl předpokládat, že v řízení bude pokračovat a rozhodnutí vydá nepodjatá osoba. Správní úřad se sice v takové situaci vystavuje riziku, že o odvolání proti usnesení ve věci námítky podjatosti může být rozhodnuto opačně a důsledky pro zákonnost meritorních rozhodnutí s tím spojené jsou mimo jakékoliv pochyby. V souzené věci však došlo k pravomocnému dořešení otázky podjatosti úřední osoby ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný dne 7. 11. 2012 odvolání proti usnesení ve věci námítky podjatosti zamítl, oprávněná úřední osoba podjatou nebyla, a proto nelze správnímu orgánu I. stupně v tomto směru nic vytknout a jeho postup byl v souladu s právními předpisy. Otázka, zda samotná skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno potenciálně podjatou osobou, zakládá *per se* důvod pro jeho zrušení z důvodu nezákonnosti, byla v jiných případech, stejně jako v souzené věci, vždy odpovězena negativně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2013, č. j. 2 As 16/2012 – 39, nebo ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, všechny zde citované rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[20] Zdejší soud se rovněž ztotožňuje s právními závěry správních orgánů I. a I. stupně o tom, že Mgr. L. H. nebyl podjatý. Skutečnost, že správní orgán nepostoupil věc k vyřízení jinému správnímu orgánu z důvodů namítaných žalobcem, sama o sobě neznamená existenci důvodného předpokladu nežádoucího vztahu úřední osoby k věci nebo účastníkům řízení či jejich zástupcům. Bez existence skutkových důvodů zakládajících důvodný předpoklad o nepodjatosti nelze podjatost shledat. Pochybnost o nepodjatosti je založena pouze tehdy, jsou-li zde rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, který by mohl postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci „zkřivit“. Takové

skutečnosti v souzené věci zjištěný nebyly (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 – 119, č. 2802/2013 Sb. NSS).

[21] Soud shledal jako neopodstatněnou námitku žalobce, že jednání dne 2. 7. 2012 neměl správní orgán I. stupně provést. Žalobce neměl žádný legitimní důvod domnívat se, že toto jednání nebude provedeno a nemohl a neměl spoléhat bez dalšího na to, že jednání se nebude konat. Takovým důvodem nemohla být ani vznesená námitka podjatosti, s ohledem na její obsah, a to ani tehdy, pokud by byla doručena tak, aby se s jistotou o ní oprávněná úřední osoba dozvěděla před konáním ústního jednání. V souladu s § 14 odst. 1 a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí i ke dni 2. 7. 2012) podání žalobce doručené správnímu orgánu I. stupně dne 29. 6. 2012 nebylo podle obsahu ani řádnou a náležitou omluvou, ani omluvou z důležitého důvodu, ani podáním, které by mohlo projednání přestupku zabránit. Žalobce v daném případě nezachoval potřebnou míru opatrnosti při hájení svých práv a jeho tvrzení, že jeho práva byla porušena, nemá oporu v právních předpisech ani mezinárodních smlouvách. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[22] V souzené věci nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce se opakovaně omluvil z nařízených jednání z důvodu pracovní neschopnosti, která byla ukončena poté, co se u praktického lékaře správní orgán informoval na objektivní možnost žalobce dostavit se k jednání o přestupku. Ani ke třetímu nařízenému jednání se žalobce nedostavil a v námitce podjatosti vůbec neuvedl žádné důvody, které by o podjatosti mohly svědčit nebo alespoň vzbudit pochyby. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 – 37, *ani nevyrozumění o nepřijetí omluvy z účasti na jednání nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost postupu podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích. Doručí-li účastník řízení nebo jeho zástupce omluvu z jednání v krátkém časovém odstupu před jednáním, je možné po něm požadovat, aby se sám a zavčas přesvědčil o osudu své žádosti o přeložení ústního jednání.* Podle rozsudku téhož soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4 As 99/2013 – 36, *důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek). Dále je třeba posuzovat, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá obstrukční snaha či potřeba obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.* Vzhledem k uvedenému se soud ztotožnil se závěrem žalovaného i správního orgánu I. stupně, že projednání přestupku 2. 7. 2012 i z pohledu retrospektivního proběhlo v souladu s právními předpisy a žalovaný neměl žádný důvod odvoláním napadené rozhodnutí rušit.

[23] Nadto žalobce ke své námitce o nesprávně zjištěném skutkovém stavu a následném nezákonném rozhodnutí o vině z přestupku nevznáší žádné konkrétní námitky. Proto i tato obecná námitka je lichá, jednak pro její obecnost, avšak zejména s ohledem na výše uvedenou argumentaci. K obecně formulovaným námitkám žalobce soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37).

[24] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. S. S.: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[25] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[26] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 10. 9. 2014

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Lélová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně